

**Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D.
Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici**

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Remedia pro serupolosis in particulari.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74152)

ipsis reiteratio confessionis, uti tradit Bosius p. 3. tit. 1. §. 54. & Joa. Sanch. disp. 41. n. 24.

Non permittatur multum loqui de suis scrupulis, & si consilii causâ aperire velit, Confessarius illos pro nugis & ineptiis habeat, & abscondat sermonem. Et ne identidem à recurso scrupuloso molestiam patietur, præscribat ipsi regulas, secundum quas possit se expedire ab occurrentibus scrupulis. Si pro materia confessionis nihil scrupulos afferat, sine absolutione mittatur ad S. Communionem. Denique Confessarius cum omni patientia scrupulosum tractet, neque de ipso desperet, pro conditione tamen subjecti, modò a superiori, modò leniori utatur modo, utque tantò sit efficacior in persuadendo, periculum scrupulosi in se recipiat, & promittat pro ipso respondere in extremo iudicio.

Sed quid si scrupulosus fallatur in obsequendo consiliis Confessarii, & verè omisit Horam Canonicam, non expresserit in confessione peccatum, consenserit &c. peccabitne penitens? Peccabit enim verò materialiter, non formaliter, cum status scrupulositatis, & prudens iudicium Confessarii sufficientem, imò majorem faciant probabilitatem practicam, ex qua practicè certum iudicium format, sibi hic & nunc sequendam esse sententiam Confessarii.

§. II.

Remedia pro scrupulosis in particulari.

9. Sunt igitur primò, qui graves animi anxietates patiuntur, ex dubitatione, an alicui tentationi v. g. blasphemiz, impudicitiz &c. consensum dederint, qui si sint conscientiz timorata [non enim est sermo de hominibus laxa vita, qui passim impuris voluptatibus ex consuetudine se inquinant, & in proximas peccandi occasiones conjiciunt, qui si dubitant, an consenserint, propter malam consuetudinem meritò pro se possunt præsumere] pro se debent præsumere, & judicare, quòd non consenserint. Cujus signum evidens est horror & displicentia, quam habent de ejusmodi tentationibus & peccatis; siquidem & Christus D. S. Theresia [ut refert Josephus Rossell cic] revelavit, horrorem peccati, quem quis habet, esse signum charitatis peccatum excludentis. Cum igitur scrupulosi etiam umbram peccati sollicitè abhorreant, quis credat, eos tentationi facile consensisse? Secundo: Si sæpius repetere solet propositum, nunquam DEUM graviter offendendi, eique in omnibus placendi. Tertiò: Si ex interna tentatione non processit in actum externum, cum è consensu interno facilissima sit via etiam ad actum externum.

10. Secundo. Plurimi patiuntur scrupulos, quòd nunquam ritè & integrè fuerint confessi, quòd numerum aut circumstantias peccatorum non debite expresserint, quòd requisitum de peccatis dolorem, aut efficac propositum emendationis non elucierint: ideo imaginantur, priores confessiones fuisse invalidas, easque identidem volunt repetere, aut generalem confessionem de tota vita instituere, unde novo scrupulorum labyrintho sese intricant. Audiant isti Ludovicum Granatensem monentem: Confessio Sacramentalis non

fuit instituta ad injiciendos conscientiz laqueos, sed ad eam pacandam, & sepelienda peccata, morali diligentia manifestata, & scrupulos inde ortos. Postquam igitur scrupulosus sua peccata cum morali diligentia fuit confessus, debet juxta prudentis Confessarii iudicium acquiescere, neque permittendus est peccata jam exposita denuo repetere, aut Confessionem generalem instituere, sed neque nimis exactâ diligentia in peccata inquirere, multò minùs, an priores Confessiones fuerint validæ, debet examinare. Sciat quoque ad percipiendam de peccatis absolutionem non esse necessariam contritionem, sed sufficere attritionem, quæ facili negotio obtineri potest: nec requiri necessariò explicitum & formale propositum non peccandi de cætero; sed sufficere virtuale & implicitum, quod in efficaci dolore imbibitur.

Tertiò. Multi vexantur scrupulis in recitando Officio Canonico, aut proferenda forma Sacramentorum, vel quòd existiment se debita intentione, aut attentione caruisse, vel verba non integrè pronunciâsse &c. ideo inani studio de novo recitare, & pronuntiare incipiunt, & nullum quasi repetendi finem faciunt.

Isti quoque consilium docti & prudentis viri, quæ ipsis ostendat, quid ad implendum præceptum sufficiat, pro regula habeant. Non credant, se aliquid omisisse, quamvis omnimodam certitudinem non habeant de aliqua hora, aut psalmo recitato, dummodo alias consuetudinem habeant Horas integrè recitandi.

Sint contenti intentione virtuali, vel exercitâ, qualis illa est, dum librum breviarii in manus accipiunt, & incepturi cruce se signant, sintque in ea dispositione, ut interrogati, quid hic & nunc agere vellent? responsum darent, velle se obligationi recitandi breviarii satisfacere. Neque mentis evagationes & distractiones graviter nocere existiment nisi cum plena advertentia, & datâ operâ mentem ad alia diverterint.

Denique universim scrupulosi & de sua salute anxii animum sæpius applicent ad recogitandam infinitam DEI bonitatem & amabilitatem, qui non vult mortem peccatoris, nec delectatur in ejus perditione. Sentiant de Domino in bonitate, & audiant Christi invitantis vocem: Venite ad me omnes, qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos. Matth. 11. Sanè ad omnem anxietatem depellendam sufficere poterit immanis DEI misericordiz, & pietatis recogitatio, prout devotè expendit Venerabil, noster Blosius de consolat. pusill. c. 17. §. 2. Nulla, inquit, meroris magnitudo, nulla angustiarum acerbitas, nulla defectuum multitudo, nulla scelerum enormitas, nulla peccatorum turpitudine re ad desperationem, nimiamque pusillanimitatem adducat. Quantumcumque peccaveris, semper DEI misericordia in infinitum tuas iniquitates excedit, quantumcumque infirmus sis, semper illius benignitas parata est adjuvare tuam fragilitatem. Et §. 3. Quantumvis magni peccatores & imperfecti homines simus, quare non cum humili & plena fiducia ad DEUM convertimur, qui est abyssus inexhausta pietatis, cujus natura bonitas, cui proprium est semper misereri & parcere?

DISPU.